

Byli si dobře vědomi svého podílu na práci Páně v New Yorku. Na dobu shromáždění připravovaných v New Yorku, jsem si vzal řádnou dovolenou. Nechtěl jsem být tak často vzdálen od svého sboru. Přesto však, jak se červenec blížil, přebýval jsem stále více u Ortezů než doma. Od španělských Sborů se nám dostalo skvělé pomoci. Jejich členové opatřili pouliční pracovníky, kteří po celém New Yorku rozdávali pozvánky. Školili celé štáby pomocníků, kteří by byli v šatnách arény k dispozici těm mladým, co by se rozhodli pro nový život. Opatřili hudbu i pořadatele a zařídili v aréně všechno potřebné. Na mně bylo, abych opatřil posluchače. Když se o tom hovořilo poprvé, zdálo se vše velice jednoduché. Čím více jsme se ale blížili hodině „H“, tím více jsem pochyboval o vhodnosti takovéto rozsáhlé akce. Chodil jsem po ulicích, mluvil ke stovkám chlapců a děvčat, ale marně. Jejich zoufalství bylo nepochopitelné. Představa několikakilometrové cesty a návštěvy velké haly byla pro ně obrazem velmi nebezpečného podnikání. Měli především strach opustit vlastní území - strach, že budou napadeni při přechodu přes území jiného gangu. Pak se báli většího množství lidí, jejich nenávisti a předsudků. Báli se, že se z pocitu ohrožení přestanou ovládat a dostanou se nakonec do krvavé války. Nejvíce se však báli toho, že je něco v těch shromážděních přivede k slzám. Poznával jsem stále více, jaký strach mají před pláčem. „Co je na slzách, že z nich máte takovou hrůzu?“ ptal jsem se znovu a znovu. V tomto tvrdém světě, kde přežívá jen násilí, jsou pro ně slzy výrazem slabosti a dětinství. Ze své práce v církvi jsem znal, že slzy hrají v životě člověka velice důležitou roli. Mohl bych to snad dokonce prohlásit za pravidlo: Boží dotek je vždycky provázen slzami.

Když člověk konečně vpustí Ducha svatého do svého nejhlubšího nitra, je první reakcí pláč. Vídal jsem to stále: slzy z hloubi otřesené duše, když je rozbita poslední hráz a člověk se vzdává moci k novému životu. Když se stane toto, je tu nová osobnost. Proto je od Kristových dob tento zážitek nazýván zrozením. „Musíte se znovu zrodit“, řekl Ježíš. V srdci nově zrozeného člověka je pak radost. Radost, která se zrodila v slzách. Jakým instinktem na to vlastně přišli, že by při styku s Bohem mohli plakat? Navštěvoval jsem všechny ty gangy, s nimiž jsem se sešel už dříve a všude jsem viděl tentýž strach z neznámého, s odporem k jakékoliv změně. Měli samozřejmě vlastní způsob vyjadřování: „Nebudeš mne trápit, kazateli! Nemysli si, že mne donutíš řvát!“

Jeden večer jsem se vrátil z návštěvy sklepního doupěte GGI's, kde jsem je byl zván na naše shromáždění. Krátce nato zaklepal někdo u Ortezů na dveře. Paní Ortezová se podívala na manžela a pak potřásla hlavou: ne, nikoho nečeká.

Odložila nůž, kterým připravovala maso a šla otevřít.

Ve dveřích stála Marie. Okamžitě jsem poznal, že má v sobě vysokou dávku heroinu; oči ji zářily nepřírozeným leskem, ruce se jí třáslly, vlasy rozčuchané přes obličej.

Vstal jsem, abych ji přivítal: „Pojď dál, Marie!“

Přišla doprostřed pokoje a hrubým, výbojným hlasem se mne ptala, proč se pokouším rozbít její starý gang.

„Jak to myslíš?“ ptala se Delia Ortezová.

„Pokoušíte se dostat nás na bohoslužby. Víím to. Chcete nás rozbít.“ Pak nás začala všechny dokola proklínat. Vincent Ortez chtěl vstát a protestovat, pak si to ale rozmyslel a znovu si sedl, jakoby chtěl říci: „Jen pokračuj. Raději, když to řekneš tady než venku na ulici.“

Jedno z Ortezových dětí mezitím vešlo do pokoje a Delia se instinktivně postavila vedle něj. V tom okamžiku se Marie vrhla ke stolu, kde zůstal ležet řeznický nůž. Jediný prudký pohyb a měla ho v ruce; jeho dlouhé ostří se výhrůžně blýskalo. Delia se bleskurychle postavila mezi Marii a dítě. Vincent vyskočil a rozběhl se přes pokoj.

„Stát!“ vřískla Marie. Vincent se zastavil, protože děvče zvedlo nůž k vlastnímu krku. „Podříznu si krk, zapáchnu se jako prase a vy se na to budete dívat!“

Všichni jsme věděli dost o hrozném účinku omamných drog a bylo nám proto jasné, že to není jen nějaká dramatická nebo podivínská póza. Delia začala rychle hovořit o dlouhém a krásném životě, který má Marie před sebou. „Bůh tě potřebuje, Marie“, opakovala stále znovu.

Trvalo to snad celých pět minut, co k ní Delia mluvila. Nůž v dívčině ruce klesal stále níže, až jí konečně visel z ruky podél těla. Během své řeči se Delia přibližovala velmi pomalu k Marii, až jí nakonec vyrazila rychlým pohybem nůž z ruky. Dopadl s hlasitým bouchnutím na zem a pomalu se točil dokola. Dítě začalo plakat. Marie se už nepokusila dostat se znovu k nozi; jako hromádka neštěstí stála uprostřed místnosti a pak začala naříkat: „Pro mne už není žádné východisko. Jsem chycená a už se z toho nedostanu.“

„Proč nedat příležitost Bohu a zkusit to s ním?“ zeptal jsem se jí. - „Ne, to pro mne není!“

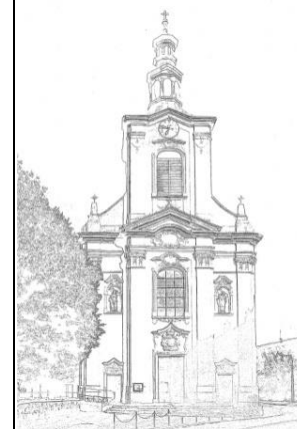
„Dobře, tak alespoň nebraň ostatním. Mysli na to, že oni své východisko ještě najít mohou, dokud není příliš pozdě.“

Zdálo se, že Marie získává zase svou rozšafnost. Pokrčila rameny: „To bude záležet na tom, co vlastně předvedete“, řekla a s těmito slovy vyšla z bytu houpavým krokem a s hlavou vzhůru.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Václav č. 9 (2021)

28. 2. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

2. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:15

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- **Křížovou cestu** se během postní doby budeme modlit v **pátek v 16:00 a v neděli v 9:00.**
- **Noc kostelů 2021** se uskuteční v **pátek 28. 5. 2021.** Hledáme zájemce o pomoc při organizaci této akce či nápady na realizaci. Vzhledem k uzavěrce tištěných materiálů, prosím přijďte **se svými podněty a návrhy do 1. 3. 2021.**
- **Svátost smíření.** Církevní příkázání nařizuje zpovídat se alespoň jednou ročně a přijmout eucharistii. Obzvláště vhodná je pro to doba postní. YOUCAT v paragrafu 226 říká. Křest nás vyprošťuje z moci hříchu a smrti a uvádí nás do nového života Božích dětí, ale neosvobozuje nás od lidské slabosti a od náklonnosti ke hříchu. Proto se potřebujeme znovu usmiřovat s Bohem. Tu možnost nám poskytuje svátost smíření.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

8. Ve spárech heroinu

Zdalo se mi, že mám za sebou první kilometr na dlouhé cestě za svým vysněným cílem. Dokonce jsem začal doufat, že mi bude dovoleno setkat se alespoň s Luisem. Od Angela jsem slyšel, že má být převezen do vězení v Elmira, N. Y.

„Myslíš, že bych se s ním mohl přece jen setkat?“ zeptal jsem se ho. - „Nedělej si zbytečné naděje, Davide. Musel bys znovu projít všemi úředními cestami, a jestliže přijdou na to, že jsi ty ten kazatel, vyhozený od soudu, nikdy tě k němu nepustí.“ Přesto jsem se ale o setkání pokusil. ...

„Neznáš Luise Alvarez?“ zeptal jsem se jednoho chlapce, když šel kolem mne. Než nás stráž křikem rozehnala, stačil ještě říci „ne“. „Dobrá“, řekl jsem si na zpáteční cestě do Philipsburgu. „Vypadá to, jako bych se nikdy s těmi chlapci neměl setkat. A možná, že se ani nikdy nesetkám. Pane, dej mně milost pokorně to přijmout, je-li to Tvá vůle.“

Ale jestliže mi Duch svatý tyto dveře stále zavíral, otevíral zato jiné. Jedné vlahé jarní noci 1958 jsem chodil po rušné ulici španělského Harlemu. Najednou jsem zaslechl zpěv. S překvapením jsem podle melodie rozeznal duchovní píseň, přestože slova byla španělská. Žádný kostel v blízkosti nebyl; zdálo se, že zpěv vychází z oken jednoho vysokého činžáku, kolem něhož jsem právě šel.

„Kdo to tady zpívá?“ zeptal jsem se mladíka, který seděl na blatníku auta a kouřil. Zvedl hlavu, aby lépe slyšel. Zpěv jakoby patřil k základnímu hluku velkoměsta, který už nevnímám. „To je něco jako kostel“, řekl mi a ukázal palcem na dveře. „Tady nahoře, druhé patro.“

Tak jsem šel nahoru a zaklepal na dveře. Pomalu se otevřely. Když mou tvář ozářilo světlo, žena, která stála uvnitř, vykřikla. Ve svém vzrušení přede mnou zase zavřela, otočila se dovnitř a něco španělsky drmolila. Záhy byly dveře plné smějících se přátelských lidí. Uchopili mne za ruce a vtáhli dovnitř.

„Vždyť je to opravdu David“, řekl jeden muž. „Jste přece ten David, kazatel, co ho vyhodili od soudu?“

Ukázalo se, že je to kazatelská stanice španělské větve Božích sborů. Lidé na těchto stanicích se scházeli v soukromých bytech, než si mohli dovolit stavět. Velmi pečlivě sledovali přelíčení ve věci Michaela Farmera a viděli mou fotografii. „Modlili jsme se za vás, a teď jste tady“, řekl jeden bratr. Byl to Vincente Ortez, kazatel tohoto malého sboru. „Rádi bychom slyšeli, jak jste se k soudu vlastně dostal.“

Ten večer jsem měl tedy příležitost vyprávět lidem naší vlastní denominace o cestě, kterou mne Bůh vedl do ulic New Yorku. Vyprávěl jsem jim o problémech chlapců a děvčat s

gangy, s alkoholem a drogami. Řekl jsem jim i o svém snu a o svém prvním „kilometru“, který jsem už urazil.

„Myslím, že mi sám Bůh dal tuto myšlenku, že musí začít znovu, obklopeni láskou. Viděli jsme, jak se jich může Duch svatý dotknout přímo na ulici. Sám se domnívám, že toto je jen začátek. Kdo ví, možná, že jednou budou mít i svůj vlastní dům.“

Byla z toho nakonec vášnivá řeč. Ani jsem sám netušil, jak velice mne problémy mladých zaměstnávají. Zároveň jsem viděl, že ani mým posluchačům není lhostejné, jak žijí mladí a vidí nutnost pomoci jim.

Když jsem se konečně posadil, měli někteří z těchto mužů a žen krátký rozhovor. Několik minut horlivě debatovali a pak poslali kazatele Orteze jako svého mluvčího ke mně.

„Nemohl byste, bratře, přijít zítra znovu a ještě nám něco povědět? Pozvali bychom více kazatelů.“

Odpověděl jsem, že ano.

A tak se zrodila nová služba: prostě, v tichosti, bez fanfár. Jako to, co se zrodilo z Ducha svatého. Jistě nikdo z nás toho večera netušil, jaké důležité dílo právě vzniklo.

„Kde tady vlastně bydlíte?“ zeptal se mne kazatel Ortez. „Kam vám máme zavolat ohledně zítřejší schůzky?“

Musel jsem přiznat, že zde vlastně nebydlím. Neměl jsem peníze ani na laciný hotel. „Spím v autě“, vysvětloval jsem.

Ve tváři kazatele Orteze se objevilo znepokojení: „Ale to nesmíte dělat“, řekl mi, když ostatním přeložil, o čem jsme hovořili. Všichni horlivě souhlasili. „Je to nebezpečné. Daleko nebezpečnější, než si dovedete představit. Jen přijďte k nám, do našeho domu. Vyspíte se dnešní noc a vůbec každou noc, když budete v New Yorku, tady u nás.“

Přijal jsem vděčně tuto laskavost. Kazatel Ortez mne představil své ženě Delii a zavedli mne do prostého pokoje, kde byla jednoduchá postel. Oba mne ujistili, že jsem opravdu srdečně vítán. Nikdy jsem nespal tak dobře, jako tuto první noc mimo ulici. Jak jsem se později dozvěděl, manželé Ortezovi žili velice skromně; nechávali si jen to nezbytné pro existenci rodiny, vše ostatní dávali na práci pro Pána.

Příští jitra jsem strávil na modlitbě. Cítil jsem, že to bylo něco mnohem většího než pouhá náhoda, když jsem se dostal do tohoto malého „rodinného“ sboru. Netušil jsem, co se bude dít dále, chtěl jsem však zůstat stále připraven dát se jakoukoliv cestou, kterou mi Duch svatý ukáže.

Zatímco jsem se modlil, byl asi kazatel Ortez i jeho žena nepřetržitě u telefonu. Když jsme totiž dorazili do kostela, v němž se měla schůzka konat, bylo tam už 65 zástupců ze španělských Sborů. Čekali na mou zprávu. Ještě cestou na kazatelnu jsem nevěděl, co mám mluvit. Proč asi jsem dostal příležitost hovořit k těmto lidem? Zmínil jsem se tedy o

událostech, které mne přivedly do města, pověděl o příhodě u soudu a o svém pocitu, že za těmito zdánlivými chybami může být nějaký záměr, který ovšem nemohu dobře rozeznat. „Řeknu vám upřímně, že nevím, co dál. Zkušenost ve Fort Greene snad mohla být jednorázovým úspěchem. Nevím, zda by se mohla opakovat ve větším měřítku.“ Než schůze skončila, vypracovalo těch 65 lidí plán akce, která měla ověřit, zda to byla opravdu jen pouhá jednorázová zkušenost nebo ne. V aréně sv. Mikuláše, zápasnickém středisku New Yorku, uspořádají hromadná shromáždění pro mládež. Budu tam mít příležitost promluvit k více gangům najednou.

Váhal jsem. Nebyl jsem si jist, zda hromadné shromáždění je ten nejlepší způsob. „A pak, je tu ještě velice závažná otázka finanční,“ dodal jsem. „Pronajmout takovou arénu by stálo tisíce dolarů.“

Vzadu v sále bylo slyšet rozruch. Někjaký muž vyskočil a cosi křičel. Konečně jsem mu porozuměl: „Davide,“ volal, „neboj se, všechno bude v pořádku.“

Měl jsem za to, že je to nějaký fanatik, který nedával pozor. Ale po schůzi za mnou přišel a představil se. Byl to Beningo Delgado, advokát. Znovu mi opakoval, že všechno bude v pořádku. „Zajděte do arény, pronajměte ji a mluvte k těm mladým. Uvidíte, že všechno dobře dopadne.“

Upřímně řečeno, měl jsem ho za jednoho z těch vznětlivých, i když jinak snad neškodných, visionářů, kterých se v každém sboru vždycky několik najde. Mr. Delgado však zahlédl můj kritický pohled a vytáhl z kapsy ten největší svazek bankovek, jaký jsem kdy viděl. „Jen k nim promluvte, Davide. Já zaplatím nájem.“ A to pak taky udělal.

Takto jsem se tedy doslova přes noc zapojil do mládežnické kampaně pro celé město. Plánovali jsme ji na druhý týden července 1958. Když jsem tuto zprávu přinesl do Philipsburgu, byl každý nadšen. Jenom Gwen byla zticha. „Uvědomuješ si“, řekla nakonec, „že je to právě v tu dobu, kdy má přijít na svět naše dítě?“

Neuvědomoval jsem si to. Jak ale může manžel říci své ženě něco takového. Zamumlal jsem cosi o tom, že dítě snad přijde později. Gwen se zasmála: „Přijde přesně v tu dobu a ty o tom vůbec nebudeš vědět, protože budeš mít hlavu kdesi v oblacích. Jednoho dne ti ukáží uzlík a ty se na něj s úžasem podíváš -- nebudeš vědět, že vůbec máš dítě, dokud k tobě nepřijde a neřekne ti tatínku.“

Nepochybně měla pravdu. Můj sbor v Philipsburgu byl neobyčejně štědrý - nejen ve finanční podpoře v příštích dvou měsících, kdy jsem jim věnoval tak malou pozornost, ale i ve svém nadšení. Každý chtěl slyšet něco o mých cestách do města a o všech těch problémech dvanáctiletých, třináctiletých či čtrnáctiletých chlapců a děvčat.